

"מערכת יחסים כפולה..."/ מאת מורן לוי

זכתה במקום 5 בתחרות ארצית למתמחים בסיפור סטאז' תשע"א

"פנים אל מול פנים, פגישה באמצע החיים, הזמן סוגר עלינו. מעגל של שינויים?" לא בטוח. בחיים לא הכול מתחרז, והנה אנחנו פה. הן יושבות מולי, אני עומדת מולן, הוא מולי, אני מולו, אבל רגע, נתחיל מההתחלה.

"איתו אני אתחתן..." חשבתי בליבי כשפגשתי לראשונה את אופיר. האינטואיציות לא הטעו אותי כי מאותו היום התפתחה בינינו מערכת יחסים מושלמת שהתבססה על אהבה ללא גבולות. פסקו החיפושים אחר האביר על הסוס הלבן כי הוא כבר כאן.

"דרושה מורה לחינוך גופני לשליש משרה" כך החלה מערכת היחסים שלי עם בית הספר בו אני עובדת כיום. קריאת המודעה בעיתון מקומי הסבה את תשומת ליבי לשלוח קורות חיים במהלכה של חופשת הקיץ. לרגע לא חשבתי מה יהיו ההשלכות של נקיטת פעולה זו. למחרת בבוקר, צלצל הטלפון, ובצידו השני של הקו, מזכירת בית הספר המבקשת לתאם איתי ראיון עבודה עם המנהלת. רגע, מה עושים? כיצד להתכונן? איך להופיע? מה להגיד? עוד בטרם הספקתי להתכונן לקראת המפגש, מצאתי עצמי יושבת בחדרה של המנהלת בראיון העבודה.

"גם רופא, גם יפה וגם אופה", טוב, לא באמת רופא. אך מספיק כדי להבין איזה בחור מושלם קיים בחיי. גרמתי נחת להורים. כל אימא תשמח לקבל בברכה לביתה חתן כמו אופיר, בחור משכמו ומעלה. לאחר "אישור" ההורים, מערכת היחסים התהדקה. נפגשנו, טיילנו, גרנו, כאבנו, אהבנו, רבנו, השלמנו, צחקנו, בכינו, ראינו, עשינו, צלחנו, נפלנו, קמנו, חווינו, ו...שרדנו הכול. כנראה ש"זה זה". וכך חלפו להן שנים רבות וכול שנותר לקבוע הוא תאריך.

"אני שמחה לבשר לך שהתקבלת כיוון שנכנסת לליבי!" דיווחה מנהלת בית הספר שעתיים לאחר ראיון העבודה מצידו השני של קו הטלפון. לא ידעתי אם לשמוח או לא. איך אפנה מקום בלוח הזמנים העמוס שלי על מנת ללמד בבית ספר? בנוסף למחויבויותי בלימודי שנה ד' ובהדרכת חוגים אחרים, וכמובן- מתי יהיה זמן לערוך הכנות לחתונה?

"ללכת על זה או לא?" התייעצתי עם בחיר ליבי ששותף לכל הלבטים וההחלטות בחיי. כמובן ששמרתי לעצמי את העובדה כי להיות מורה בבית ספר זה לא רק "לבוא-ללמד-

ללכת". יש לקחת בחשבון את ישיבות המורים, הגשת ציונים, שיחות אישיות עם התלמידות, ימי הורים, אסיפות הורים, השתלמויות מורים, נסיעות למשחקי חוץ, הפסקות פעילות וכו'. האם זה יבוא על חשבון הזוגיות?

"המורה, איזה קשוחה את!" טענה אחת מהתלמידות ביום הראשון ללימודים, לאחר שיחת הבהרת הנהלים והחוקים שערכתי בפני התלמידות. הכול היה לי חדש, שונה ואולי אפילו קצת מפחיד אך ככל שהזמן חלף לו, הפנמתי יותר ויותר- אני מורה מן המניין במערכת החינוך בישראל. עליי להפגין אחריות גדולה מהרגיל ולשמש מודל לדוגמה ולחיקוי. מסתבר שהכניסה להוראה היא מעיין חתונה קתולית ולפתע הבנתי שמעתה ואילך, נכנסתי ל"קשר מחייב".

"זה נגמר סופית...!" כנראה שהחתונה לא תצא לפועל אחרי הכול. חרב עליי עולמי ביום שנפרדנו. הכאב בלתי נסבל, והדמעות...לא ידעתי שאפשר לבכות כל כך הרבה. מכאן אין לאן ללכת, לעולם לא יהיה לי קשר כזה ולעולם לא אוהב כל כך עמוק ובצורה מיוחדת כזו. מה עושים? כיצד מוצאים את הכוח להמשיך הלאה? אולי מחכה לי משהו יותר טוב וצריך לפנות לו מקום? פרידה היא לא רק לומר "שלום", או למחוק את מספר הטלפון שלו מפנקס הטלפונים ולזרוק את כל הדברים שמזכירים אותו. הדבר הכי קשה הוא להוציא אותו מהלב ומהראש ולהמשיך בשגרת היום ו"בהצגה" מול התלמידות.

"המורה, מי קנה לך את העגילים, בעלך?" שאלה אחת מתלמידותיי בתחילתו של השיעור. ולפתע כל רגשותיי צפו, האהבה והכעס בו זמנית. רגע, יש שיעור שצריך ללמד, עומדות מולי 35 תלמידות ויש לשים בצד את כל הבעיות והאכזבות. איך ניתן לתפקד אחרי ניפוצו של חלום. "אולי נשחק היום מחניים?" ביקשה אחת התלמידות. איך אסביר להן את המרחק ההולך וגובר בינינו עכשיו, איך אמחיש את ההרגשה שעוטפת אותי. כמובן שהתקיים משחק, הרי שבוע הבא יש טורניר וצריך להתכונן. לרגע, יכולתי לשים את כל מחשבותיי בצד. שמחה אפפה אותי כשראיתי את תלמידותיי פעילות, מתרוצצות, "נלחמות" על הכדור, מבינות מהלכי משחק ואף מפתחות טקטיקה. במיוחד עקב העובדה שתלמידות תיכון לרוב בעד "לשבת" ומחפשות כל תירוץ אפשרי להתחמק מפעילות גופנית. שמחתי הלכה וגברה כשיצאנו לתחרות וזכינו במקום השלישי והמכובד, הרגשתי גאוה ענקית ורציתי לצעוק ברחבי האולם: "אלו התלמידות שלי..."

"אולי ניתן ניסיון נוסף לזוגיות..?" חשבנו יחד. ולו רק בגלל השנים המשותפות שלנו, האם צריך להתפשר? רק מבחן המציאות יענה על השאלה הזו. נכנסנו למערבולת שקשה לצאת ממנה, גורמים חיצוניים החלו להביע דעתם כך שאת המערכת היחסים הזו, לצערי הרב, כבר לא ניתן לשקם.

"המורה, ראיתי אותך ביום כיפור מטיילת עם חבר שלך ברחבי העיר". שוב אותה צביטה כואבת בלב. בטרם יחל לו אותו סרט רץ המלווה בסערת רגשות אמרתי לעצמי "הלו להתעורר, את מורה", ומעצם היותי מורה, עליי לשמש כמבוגר אחראי בבית הספר ולהתעשת. השיעור התחיל. הפעם הוא לא עבר בהצלחה. במהלך השיעור החלו תלמידות רבות "לפרוש" לכיוון הספסל וחלקן אף נשרו מהשיעור. עליי לצבור כוחות ולאסוף אותן, תהליך החינוך חייב להמשיך ולהתקיים גם אם הזוגיות שלי התפרקה. האם התלמידות אשמות בעובדה שליבי התרסק לרסיסים? אני רואה את תהליך החינוך כאחד מתפקידי העיקריים כמורה לחינוך גופני, לאפשר ללמידה תוך כדי תנועה, להכנה לחיים העצמאיים "בחופץ", לערכים למוסר ולהתנהגות הולמת בציבור ואסור לי להיות מרירה ולהשליך עליהן את תסכוליי המרובים, אפילו שזו נראית משימה בלתי אפשרית. האם כשתלמידה מתבטאת בגסות זה ראוי? התשובה נמצאת בגוף השאלה. כל התנהגות אלימה (פיזית ו/או מילולית) המתרחשת במהלכו של השיעור, חייבת לקבל התייחסות. עפ"י ה"אני מאמין" שלי כדאי להפנות את תשומת הלב של כול הכיתה למקרה בודד "למען יראו ויראו" במטרה להדגיש את חומרת הדבר וכמובן לחנך לערכים. החשש הגדול ביותר שלי הוא לגביי "המצטבר". האם יגמרו לי האנרגיות והכוחות בשנים הבאות? האם ארגיש שחיקה? האם בכל פעם שאעבור משבר אישי זה ישפיע על תפקודי כמורה? האם השנה אצליח ללמד כהלכה למרות החוויה הלא נעימה שעברתי ומשום שאני צעירה וחדשה בתפקיד? כמורה חדשה בשנתה הראשונה יש בי רצון ומוטיבציה להוכיח את עצמי ביכולתי לחנך לערכים ולשמש מודל לחיקוי בשפת הדיבור, באהבה לתנועת הגוף ובשמירה על אורח חיים בריא וכמובן- ביושר ובאמינות שהם ערכים חשובים לעניות דעתי... נכון לגבי תכני הלימוד בשיעור. עד מתי "יהיה איכפת לי" מללמד נושאים שונים ומלהעביר שיעור רציני כהלכה ובתקווה שלא אגיע למצב של סטיגמת המורה "לספורט" הידועה לכול: "קחו כדור-שחקו!". טענה אבסורדית לחלוטין כי הרי למורה יש חופשים רבים ולעיתים שיעורים רבים מתבטלים, אז מדוע אם כך, מגיעים למצב של שחיקה? כנראה התלמידים באמת "מוציאים את המיץ"... או שאולי אם מקצוע החינוך הגופני יוערך כמו שצריך, המורה לא יגיע למצב הזה. אפילו אני, עוברת את תקופתי הקשה ביותר בחיי האישיים, מגיעה לבית הספר ללמד את הבנות ומוצאת סיפוק אך ורק בעובדה כי אני תורמת לעתידן, עובדה שאין לזלזל בה ללא צל של ספק אך לצד זה, אין לזלזל גם במעמד המורה לחינוך גופני בישראל שכן מורינו הם קודם כל בני אדם, ואין אדם אשר לא עובר טלטלות בחייו. מאיין נשאב אנרגיות כדי להמשיך הלאה ו"לתת תפוקה" בעבודתנו

הכ"כ לא פשוטה? האם מהעובדה כי אחריות עצומה מונחת על כתיפנו כאנשי חינוך המשפיעים על עתיד ילדינו? על שאלה זו אענה כי אצילות נפש היא תכונה בהכחדה. כנראה שבאופי שלי אני מסוגלת להפריד בין חיי האישיים לחיי המקצועיים על אף המחשבות אודות אהבתי הנכזבת ועל אף המצב הרגשי בו אני נמצאת.

והמשפט: "והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה" נכון רק באגדות. לצערי הפכתי פסימית בכל הנוגע למערכות יחסים. מקווה שמערכת היחסים שלי עם הוראת החינוך הגופני תימשך לעד (או לפחות עד גיל הפרישה), פה אני הרבה יותר אופטימית כי כשדלת אחת נסגרת דלת אחרת נפתחת. כנראה שהזוגיות שלי תמה אך זוהי תחילתה של מערכת יחסים חדשה ושונה.

הוא כבר לא מולי אך הן כן, והן מחכות לקריאת השמות ובו בזמן חושבות על התירוץ הבא להתחמקות מהשיעור.. לגבי החינוך של בנות בית הספר- "היד עוד נטויה...."